

Motto: Nemluvte za jízdy s řidičem! Obzvláště pak, všimnete-li si, že usnul...

Negor Nihilus

Redakce týdeníku Slinty a bláboly všehomíra nedávno zveřejnila údajně poslední interview s Bohem, těsně před jeho záhadným zmizením. Rozhovor poskytl Bůh redaktorce Larisse Spiridonové. Redaktorka i Bůh se vzdali honoráře za rozhovor ve prospěch nadace kašpárek, která si klade za cíl odškodnění zavařenin a hmoždířů, poškozených trvalými následky mimořádných událostí na trati. Celé interview není redakčně kráceno strouhankou v hlavě pilin.

LS: „Domníváte se, že údajná neadaptabilita rákosky, stočené do klubka v lůně služebního vozu může, za jistých okolností, nepříznivě ovlivnit ovulaci kvasného procesu celuloidu? A pokud ano, krmelec nebo kotrmelec?“

B: „Paní redaktorko, snad jedině vaše nečinně přihlížející mládí, případně knuta armageddonu, částečně visící na háku z vaší hypofýzy, může omluvit vaše trestuhodné neakceptování metastázujícího oparu ametystu, nevhodně umístěného pod polštářem, který by umožnil jinak hladký průběh řezání zatáček dýmějovému moru.“

LS: „Jistě, to uznávám, ale naše čtenáře by do zajímal, jaký je váš názor na tolik kontroverzní casu jágrových dopisů Korintským, případně jak nahlížíte na mediální prezentaci neočekávaného angažmá bučku z hovadosaura na pitevním stole nemocného kabaretu.“

B: „My se osobně budeme zasazovat o plošný zákaz zpívaného recitativu ‚ej uchněm‘ Burlaků na Volze, a to alespoň ve dnech pracovního klidu. Vede nás k tomu přesvědčení, že Burlaci v těch svých onucích dupou jako sloni, čímž se z jeseterů původně I. jakosti pak v důsledku spánkového deficitu stávají jeseteři II., či dokonce III. jakosti, v horším případě rybí salát. V důsledku toho pak míváme obrovské sucho na půdách žízně nedovřených vrat.“

LS: „Jaká je tedy vaše, řekněme osobní vize, budoucnosti destilace pyjů, a jejich vzájemně na sebe působícího piedestalu antagonismu ontologie traumat z dětství sériového vraha?“

B: „Osobně se nedomnívám, že by někdy v budoucnu našli průvan, fusak a rýžový nákyt společného jmenovatele. Jejich tváře mají nedostatek pokru, navíc jim prší hrách do krku, jak jste si ráčila všimnout. Jak moudře parafrázuje uzená matřjoška: ‚Tam, kde ocet utopen v prachu tupě na oltář zírání, tam přes koště zurčící potok nikdy nedoklopýtne.“

LS: „Doufám jen, společně s našimi čtenáři, že nechystáte nějaký rej masek nebo zasmažku!? To by se pštrosím vaječníkům ty jejich bábovky mohly začít podobat

karafiátům. Strach z hnojení a vědění jen nahrává kartelům tasemnic v říji.“

B: „Máte pravdu, jsou jako pijavice pod jezy, číhající kdy mrtví potápěči vyplavou nad čárku pěny. Inu ponechme tedy slonům jejich přirozenou sentimentalitu. Drobné si nechte! Vyměňme jim raději ty jejich dupačky za tretry, ať si například dupou do slizu prken ve větru mozkových příhod.“

LS: „Takže jestli vám dobře rozumím, nepřímo přisuzujete, případně rovnou zujete toulavé lávě boty paruk, poseté hřebíky z šedé kůru, lechtající lobotomie sršňům? Kdo ale potom vězí v hladomorně ušního výplachu cypřiše, který zapálil omylem ledoborec kravatou shnilých brambor?“

B: „Jak vidno, vaše dezinterpretace ranních rozcvíček neuronů lesního deodorantu by dokázala zmást i letní slunovrat oděný do županu, na němž si vyšité kuře pochutnává na čokoládě a jazykem přede na jehlovém podpatku hlavolamu. Jenže jak na potvoru rybám smrdí ponožky na celé moře i po vyprání, takže vám radím paní redaktorko, aby jste neprodleně vrátila maliny do časů anděla smrti!“

LS: „Dovolte mi prosím ještě poslední otázku,“ zaprosila Larissa: „Za A nebo za B?“ B: „Špatně vydezinfikovaná historie, trůny z rosolu nebo šproty zaseknuté v trychtýři....“ odpověděl jí Bůh.

DISOCIAČNÍ FUGA

Vše, co kdy žilo, bylo, existovalo či vegetovalo ve vesmíru, často mívalo, zejména pak k ránu sny. Snily nástroje mluvící, snily nástroje vydávající zvuky, dokonce i nástroje němé mívaly občas své sny. Kupříkladu čas uvězněný v levé botě *Phoenicurus phoenicurus* snil o tom, že by jednou v budoucnu mohl přestat v botě onoho ptáka tlačit. Polévková lžíce snila o tom, že je vidličkou, a že komusi dloube oko, žárovka snila, že jednou konečně přestane zpívat falešně a mohli bychom ji slyšet svítit v Lucerně. (Vy)točená kofola snila o tom, že je obchodník s bílým masem, Rio Grande o zasnubách s White Zombie, pedel snil sadomasosen o tom, že je prdel, flaška rumu snila o tom, že se jednoho dne otevře a bude si v sobě listovat a číst, drátěnky na nádobí snily, že jsou krtek, nebo, že z nich Chiara Bernadotte šije drátěné košile, a ty pak slavně padnou na poli laboratoře. Sobi snili svůj věčný sen o tom, že už nikdy nebudou dělat hospodyňkám věšáky na prádlo a bude z nich konečně sobí paštika, stejně tak snili i jeleni o tom, že nejsou mýdlem nýbrž jízdním kolem, malým formám se zdálo, že jsou velké, vepřové krkovici, že létá, sladké sny míval dokonce i chlorid sodný. Ať tak či onak, teprve málo zapáchající analýza údajů, získaných vrty bavlněných anýzů v tropech naznačuje, že vesmír

je v konečném důsledku tak zanedbatelně malým, že jsme v principu schopni ho dohonit loupnutím oka na všechny strany. Tvar vesmíru je takový, že prostorové řezy vesmírem jsou polity dvanáctistopými kotouči radostně se tvářícího esovitého výběžku páteře. Správnost tohoto předpokladu je potvrzována řadou pozorování, jako například tvarem výkonostního spektra kónické trouby s teplotními výkyvy, při zanedbatelných deviacích a úchylnkách metronomu dost možná, že právě(...)

...Postel byla umístěna prozřetelně uprostřed jediného, značně zanedbaného pokoje v bytě, který si náš hrdina nedávno pronajal. Hned vedle postele se nacházela tyč od smetáku, která sloužila jako dálkový ovladač k televizoru. Ani s nasazením života případného návštěvníka onoho bytu, holdujícímu adrenalinovým sportům, nebylo možno jednoznačně určit, zda je tento byt jen malým kolečkem v soukolí bordelu, nebo je tomu přesně naopak. Díky Červotoči Proužkovanému (*Alobium Stritatum Olivier*), Červotoči Umrlčímu, (*Anobium Pertilax Linnaerus*), Tesaříku Krovovému (*Xyloterus Linneatus Olivier*) a Dřevokazu Čárkovanému (*Hylotrupes Bajulus*), kteří si zvolili futra oken za svá přechodná bydliště, se nedoporučovalo okna otvírat, tudíž se v bytě již 150 let nevětralo. Výše jmenovaní dřevokazní brouci pak sváděli lité boje o koryta futer s dravou, nově nastupující generací dřevokazů. Zvědavý čtenář by jistě mohl oprávněně namítnout, proč se nová nastupující generace dřevokazů, namísto na již značně zlumpačelá okenní futra, nesoustředila třeba na stůl nebo židle, které jistě čerstvější a křupavější, byly součástí zmiňovaného bytu. Ovšem že byly. Jenže zkrátka a dobře, pro Pilořit Obrovskou (*Pilorectus Megabrutus*), Veletoče Ušního (*Ritbergerus Auricula*), Drtitráma Velkohubého či Fuckotoče Ojíněného vždycky byla a budou okenní futra tou největší laskominou. Vždy, když se v poštovní schránce našeho hrdiny objevila nová složenka na zaplacení nájmu, zkontroloval si Dagobert nejprve pevnostní charakteristiku svárů trubek svého krvovodu. Sváry jakž takž držely, a tak každý měsíc do schránky přihodil jedno kolečko salámu, aby složenkám nebylo smutno. Náš hrdina rozhodně nemínil hasit mráz práškem do pečiva, navíc ještě na stojáka, jako nějaká přiblblá blondýna. Ani náhodou! Ostatně kolem jeho postele se vždy povalovalo několik poloprázdných lahví, od tehdy velmi oblíbené halucinogenní pochutiny zvané Smrtipach, jejíž chemický vzorec byl tak složitý, že jeho znázornění by zabralo nejméně jednu třetinu našeho románu, takže jej zde z pochopitelných důvodů neuvádíme. Případné zájemce z řad adeptů na chemickou paraolympiádu odkazujeme na stranu 999-1080 encyklopedie Vesmír v kostce aneb kostky jsou vrženy. Povšechně bylo známo, že nápoj byl vyráběn pozvolným kvašením směsi vyráběné z tchořího sádla, výtažku z planých neštovic, drcených pilin vepřové oháňky, pyrě z krepsilonových punčoch, zánětu křečových žil deuteria a vývaru z týden nošených ponožek stonožky z planetky Mughrabi (recept skutečně udává, že

musí být použito 50 párů ponožek) s přídavkem kvasnic a plutonia. Tuto noc však, z hlediska jeho spánku, nemohlo být o klidu ani řeči, proto rychle spěchejme do jeho snu, abychom tomu přišli na kloub ... „Tak říkáš Carlosi, že přijeli všichni taxíkem a pak hned i s rakví přímo na stomatologii? Dyť vám to celou dobu říkám! Byl sem zrovna vevnitř v té ordinaci a doktor Kraut mi svařoval rovnátka autogénem. V těchto gatích sem viděl, jak rakví udělali ‚berany berany duc‘ na dveře a rázem byli všichni vevnitř. A rovnou začali hulákat na toho chudáka stomatologa, že prý má nebožtík, jejich strejček, kaz na šestce vpravo dole, a že sepsal v poslední vůli, aby se neopovážili ho zkremovat tím prošlým krémem, co si s ním slunce ještě ráno čistilo kanady, a už vůbec ne se zkaženým chrupem.“ Říkáte ‚berany berany duc‘ rakví, že je bulshit? Ha ha, však jednou i vy, ano právě Vy, budete dělat ‚berany berany duc‘ rakví na dveře, ehm-krematoria...„Stomatologovi málem spadl ten autogen do mýho krku ale sebral se a řekl celé té rodince s tím nebožtíkem, kerej vám v tu ránu z té rakve vypadnul, že se teď zuby nebožtíkům dělají výhradně v nějakým vlaku, co prej jezdí jenom v kruhu, pořád dokola! ‚Tady se to bude záhy bourat‘, děl ten bodrý dentista, ‚povede prý tudy housenková dráha, klece a časem možná i centrifuga‘. Jenže v tu chvíli nebožtík spustil, že prej se jmenuje Nimra a hned: ‚Kdepak doktore, trhal ste mě zuby zaživa v Sachsenhausenu, tak chci, aby ste mě tu šestku vpravo dole vyvrtal i teďkom, když sem nebožtíkem! Přeci se nebudu na starý kolena mačkat s rakví někde ve vlaku‘. Zbytek rodiny se snažil na Mudr Krauta vrhat omluvná gesta, ale tenhle nebožtík, strejček Nimra, byl jak se zdálo, pěkně v ráži: ‚Co se tady těch týče‘ a ukázal významně na svou rodinu, ‚tak ti se vybarvili móc hezky, jen co je pravda. Člověk si na chvílku umře ehm... a hned tohle...Považte, koupil sem jim šimla za čtyry pade, dědit budou po mně duchnu, zadní kolo s torpédem, a bylo jim po tom všem, co sem pro ně udělal, zatěžko dát mi do rakve hřeben, kulmu a nůžky na nehty, jakoby nevěděli, že vlasy a nehty nám nebožtíkům rostou dvakrát tak rychlejc‘ ...“

V bazénu trénovali vozíčkáři skákání z kostek. Plavčík, také vozíčkář, dlouhým bidlem srážel své svěřence dolů z kostek jak kuželky z hřady. O intenzitě jejich tréninku svědčilo, že měli obaly o rozměru 40-540 na ráfcích invalidních vozíků už pěkně zabláceny chlórem. Kde jsme se tam vzali my, tedy já, Carlos a Mačo, to se nedá tak narychlo zanalyzovat. Plavčík, jakmile si nás změřil bidlem ze své kryplkary, ihned spustil: „Á máme tady potěr na ten rybářskej kroužek, každopádně si hoši zatím sedněte tady na rampu a dejte si klid'ánko pivko. Vlaku jezdí pořád dokola, ale stejně má krapet zpoždění. Proč takhle týrá ty vozíčkáře?“ napadlo nás. Jakoby četl naše myšlenky odpověděl: „Máme v bazénu dostatečně tvrdou vodu s bohatým obsahem síranů, tak tady poměrně složitou

cestou vyrábíme z chloridu sirnatého yperit. Musí to být Šalamoun, tenhle trenér," usoudili jsme všichni tři. „Buďte také pamětlivi toho, že než dívky ochutnávají začnete, je třeba nahé je usadit na hrncířské kruhy a vytvarovat je nejdřív prsty v košaté amfory," zjevně se nás snažil ,koučovat' Šalamoun. „Hlavně ty Petře nebo Pavle," a ukázal bidlem kamsi směrem za nás, kde byli jen diváci v ochozech, kteří počali náhle skandovat „Tiberius do Tibery," snad v domnění, že se jedná o zápas ve vodním pólu. Sesedli jsme se tedy do kruhu u krále v bedně ječmene, memorovali, pili a čekali co bude. Vyplatilo se. Výplatu dovezli už v poledne. Paraolympiáda se kvapem blížila a jak jsme zjistili, měli se jí vozíčkáři zúčastnit jako kryplakvabely. Plavčík dál mlel svou mouku, až se mu od huby prášilo, jak mlýnskému kolu kolomaz: „Těm z vás," ukázal svým bidlem na vozíčkáře, „kteří neudělají aspoň osm délek bazénu nebo budou fixlovat přidržováním se za pobřežní žlábek, budou tihle chlapci harpunovat ,pologalusky' jejich invalidním vozejkům! Lemrám línejm, co půjdou ke dnu, kluci udělají pro výstrahu piercing a po tréninku budou za trest žužlat to můj bidlo. Tak si to laskavě zapište za uši vy kryptoidi! Těmahle klackama," při té příležitosti nám hrábnul do rozkroků, „vás naučím dělat ichtyosaury líp, než to dělají bačkory. Budete srát korkový cihly a potit chlor a margarín, to vám povídám. A vy hoši, buďte rádi, že jste ještě ohební, i ty vaše proutky, a ne jako tihle. Tahle naše figurální kryplakvabelí sestava, kterou jsem pracovně nazval ,píchlé mlýnské kolo aneb plankton k požuzlání' se totiž jednou dostane do učebnic akvanautiky, to vám povídám..." Buď já nebo Carlos jsme chtěli namítnou, že s sebou nemáme harpuny ale vlak konečně přijel a vřele nás všechny objal, jemně jako anakonda koloušícího zombíka. Nejprve nás to chvíli mačkalo a škrtilo, trochu jsme i chraptěli ale najednou jsme byli ve vlaku. Když vás škrtní vlak, jste pak vždy trochu nachlazení, to dá rozum. Ve vlaku bylo kupodivu dost lidí. Dalo by se říct že tam bylo lidí jako psů. I když psů je v poslední době víc než sraček. Úzkou uličkou lemovanou „kupátky" se potácel průvodčí, který nesl v každé ruce dva kýble, podobně jako vietnamská hospodyně, plné čehosi kapalného a černého, snad kašle či napalмовého sirupu. Se zájmem jsme my tři, rybářský potěr, sledovali počínání onoho průvodčího. Každému z cestujících se nejprve představil se slovy, že se jmenuje Kratonožka, svou pracovní dráhu zahájil prý u dráhy, kde už je snad od nepaměti. Když ukončil seznamovací rituál, vylil na každého cestujícího kýbl černé tekutiny a prohlásil, že lituje, ale že někde ztratil štípací kleštičky. Dagobert mu pošeptal do ucha, že stejně ví, že kleštičkami štípe cestujícím palce u nohou a ne jízdenky, akorát že zatím ještě přesně neví, kde se nachází mrazáky s těly. Průvodčí se zatím dál seznamoval s cestujícími v kruhovém vlaku, nicméně vše bylo v této chvíli upozaděno příchodem dámy s psíkem. Ta, po vzoru průvodčího, seznamovala svého psíka s každým cestujícím, leč formou značkovací, což v praxi